

L'Esperanto l'any 2001

Des de l'any 1891 en què l'esperanto es dona a conèixer a Espanya coincidint amb la formació de la primera agrupació esperantista a la ciutat de Màlaga, la fita principal de totes les associacions esperantistes que s'han format al llarg d'aquests cent vuit anys de l'esperanto al món ha estat sempre divulgar la llengua internacional i, sobretot, ensenyar-la a través dels cursos d'esperanto. Encara que la llengua esperanto hagi estat reconeguda per l'ONU i la UNESCO i hagi tingut eminents esperantistes, els estats, per raons d'interessos econòmics i polítics, no els ha interessat ensenyar-la a les escoles i tenir-la oficialment com una eina fàcil per aconseguir l'apropament efectiu de tots els pobles i les races. És veritat també que, al llarg de la història, tenim algunes escoles que l'ensenyaren, com l'Escola Moderna de Barcelona l'any 1908, dirigida per Francesc Ferrer i Guardia, o el comunicat també esperançador fet pel President de la Generalitat de Catalunya, Lluís Companys, i enviat l'any 1938, en plena guerra civil, a l'Associació Universal d'esperanto que deia: «Si guanyem la guerra, Catalunya serà el primer país del món on s'ensenyarà esperanto a les escoles.»

Fins al dia d'avui, l'esperanto i la seva continuïtat han estat només en mans dels mestres esperantistes, treballadors voluntariosos que tenen la satisfacció personal d'ensenyar una llengua neutral que es fonamenta en un bell ideal: l'apropament entre tots els pobles mitjançant una llengua de pau.

Actualment, al nostre país, la majoria de les associacions esperantistes imparteixen cursos de la llengua internacional. L'any 2000, la nostra entitat, a més del curs oral i per correspondència programat, va fer per segona vegada a Catalunya, amb la col·laboració de la Universitat Autònoma de Barcelona i en una aula

de la mateixa Universitat, un curs d'esperanto de tres mesos a partir del mes d'octubre passat, dins del Programa d'Ensenyaments i Activitats Reconegudes com a crèdits de lliure elecció, amb la concessió per part de la UAB de tres crèdits per als vint-i-sis alumnes que, en aquesta edició, hi han assistit. Enguany l'experiència es repeteix.

Finalitzo fent un petit repàs a la situació lingüística mundial perquè així ens fem càrrec tots de la necessitat que té el món de parlar, a més de la pròpia llengua, la llengua esperantista. A tot el món, aproximadament, hi ha unes 3.500 llengües, i d'aquestes tan sols 150 són parlades per més d'un milió de persones; les altres 3.350 estan molt disperses. Xinès, indi, bengalí, japonès, àrab, anglès, rus, castellà, alemany, portuguès i francès són idiomes que aglutinen el 60 % de la humanitat; l'altre 40% fa servir 2.989 llengües. També tenim un exemple de tragèdia lingüística: l'Índia té reconegudes 14 llengües oficials, però se'n parlen 179 amb més de 544 dialectes... I què podem dir d'Àfrica que té centenars de llengües: en tenim 50 al Camerun, 40 a l'Àfrica Central, 60 a Tanzània, 65 al Congo, 60 a Etiòpia, 125 a Nigèria i 170 al Sudan.

Podem concloure que l'esperanto, amb la seva senzillesa i precisió, sense verbs irregulars i amb normes ortogràfiques sense excepcions, es converteix en una eina imprescindible de comunicació entre tots els pobles, especialment en un món que afronta un nou mil·lenni i és cada vegada més globalitzat.

Josep M. Galofré i Domingo
President de l'Associació Cultural Esperantista